

Valgfreds (N. Nielsen) har Ret, naar han fremdrog forskellige Exempler paa, at Understøttelser af den af ham fremhævede Art ikke ere store og maatte endogsaa kunne kaldes noget knebne. Paa det Punkt har det ærede Medlem min fuldstændige Sympathi i Henseende til hans Ytringer; jeg tror, at man uden nogen Risiko maatte nu og da kunde vise noget større Liberalitet i den Retning — de bedste Fæstninger bygges man efter min Opfattelse i Hjerterne —, men naar man vil sammenligne den Understøttelse, her er Tale om, med andre, hører der dog til, at man ogsaa maa tage Hensyn til, hvorvidt en saadan Understøttelse er en Hjælp til en Indtægt, som haves ved Siden af, og hvor stor den Indtægt maatte være, som haves ved Siden af. Disse Momenter høre med, naar man vil bedømme, hvorvidt en Understøttelse kan siges at være rigtig eller ikke. Det glædede mig, at det ærede Medlem erkjendte afbøde Prof. Berggreens Betydning for vor folkelige Udvikling, en Betydning, som Folkethinget i det Hele jo ogsaa tidligere har anerkjendt ved i de senere Aar at tilstaa ham en livsvarig Hædersgave af 2,000 Kr., en Udmærkelse, som det ærede Medlem, der sidder ligeoverfor mig (Ingerålev), oplyste, jo er forholdsvis meget sjælden og kun kommer ganske enkelte fortjente Mænd tilgode. Men naar det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 4de Valgfreds udtalte, at efter hans Formening burde Professor Berggreen selv have sørgt for en Livsforjærgelse for sin Enke, og at han navnlig — det fremhævede det ærede Medlem — burde have gjort det, efterat han ved den livsvarige Hædersgave formentlig var bleven sat istand til at gjøre et saadant Skridt, saa tror jeg dog, at det ærede Medlem tager feil deri. Jeg har personlig nøie kjendt afbøde Professor Berggreen. Jeg er ikke istand til nøiagtig at opgive, hvor gammel han var, da han døde — saavidt jeg erindrer, døde han isjor, vistnok kort før Jul, men det staar for min Erindring, at jeg ved en Leilighed, da jeg var sammen med Professor Berggreen og hans Kone, hørte ham omtale, at han var 15—16 Aar ældre end sin Kone (N. P. Jensen: Han var noget over 80 Aar gammel, da han døde!) Sa, jeg erindrer det ikke ganske; men selv om han nu kun, som det ærede Medlem for Randers (N. P. Jensen) tilfaste mig i en Ytring, var noget over 80 Aar, da han døde, tror jeg, at det efter de gjældende Regler for Livsforjærging vil være meget vanskeligt for en Mand i den Alder at faae tegnet Forjærging paa sit Liv til Fordel for sin efterlevende Enke, undtagen for en saadan Præmie, at der ikke let kan være Tale om at yde den. Jeg veed overhovedet ikke, om Livsforjærgingen gaar ind paa at tegne Efterlevelsesrente for Personer, som ere over 70 Aar; jeg betvivler det meget. Jeg tror altsaa, at det ærede Medlem efter denne Oplysning med Hensyn til Professor Berggreens Alder

maatte vil erkjende, at, naar han mente, at Professor Berggreen selv burde have sikret sin Enke en Overlevelsesrente, saa var dette efter Omstændighederne, efter hans høie Alder, ham dog ikke vel muligt. Naar det ærede Medlem antydede, at han agtede til anden Behandling at stille Vædringsforslag angaaende Nedsættelse af det her foreslaaede Beløb, saa vil man jo først kunne udtales sig om et saadant Vædringsforslag, naar man ser det, om det overhovedet fremkommer, men i det Hele tror jeg dog, at Professor Berggreens Enke, af Hensyn baade til sin høie Alder, til sin Mandes ubestribelige Fortjenester af den musikalske Udvikling her i Landet, navnlig i folkelig Retning, og til, at hun, som Motiverne oplyse, aldeles ikke har nogensomhelst anden Indtægt undtagen 200 Kr., fortjener at tages i meget velvillig Betragtning af dette Thing.

N. Nielsen: Sa, naar det ærede Medlem for Hjøsteds Amts 3die Valgfreds (Wagger) omtalte, at jeg havde ikke overbevist ham, saa kan jeg dertil kun sige, at mit Forhold til ham er ganske gjensidigt i den Henseende. Naar han nævnte, at de Grunde, jeg havde angivet for mit Ønske om, at denne Pension blev sat lavere, førte til det siik Modsatte, tror jeg ikke, det er rigtigt. Jeg maa indrømme, at mine Grunde nok kunde føre til, at man satte Understøttelsen for adskillige af de Enker, som jeg sammenstillede med den her omhandlede, endel op — det er den ene Side af Sagen, at man har en hel Del, som man giver for Lidt —, men den anden Side er, hvorvidt ikke det, man giver Andre, er for Meget, og derom kunne Meningerne være meget forskellige. — Naar det ærede Medlem fra Aarhus (Ingerålev) nævnte, at jeg saae Sagen fra Synspunktet: Blot Føde og Klæder, saa tillod jeg mig allerede før at gjøre opmærksom paa, at det var eiendommeligt, at man paa den Side, hvortil det ærede Medlem hører, mener, at ikke alene til Føde og Klæder, men ogsaa til andre Fornødenheder, baade legemlige og aandelige, kan Almuen nøies med 3—400 Kr., men samtidig mener, at man skal gaa helt op til 1,000 Kr. for en Enke, blot fordi hun hører til et noget andet Lag af Samfundet. — Naar det ærede Medlem for Næstved (Zeth) ansjorte, at den Afbøde ikke kunde have kjøbt en Overlevelsesrente for de omtalte 2,000 Kr., saa skal jeg svare, at jeg veed ikke, hvor gammel han var, men det veed jeg, som et æret Medlem bagved mig hvidskede til mig, at det havde været meget muligt at sætte disse Penge i Sparekassen. Svormange Aar har han oppebaaret dem, veed jeg ikke; men lad os antage, at det er 4 Aar — et ældre Medlem af Thinget har forøvrigt sagt mig, at det var flere Aar, saa bliver der Tale om 8,000 Kr., og det vilde med en Rentefod af 4 pCt. give 320 Kr. aarlig, som Enken kunde have lagt til de 200 Kr., hun har. Efter